

ката на Иванчо да нѣма пари, тя не е дете я!

— Ами какво ядохте на Великдень?

— Мама ни даде по едно яйце съ бѣлъ хлѣбъ, — каза Иванчо.

Митко се чудѣше. Нищо не можеше да разбере отъ всичко това.

Той имаше иначе добро сърдце, смути се страшно много.

Внезапно една мисъл го обзе. Той си спомни думитѣ на obuщаря дѣдо Георги, който му кърпѣше често obuщата: „Има много бедни хора. На тѣхъ богатитѣ трѣбва да помагатъ. И тѣ сж хора“.

„На Иванчо майка му

трѣбва да е бедна“ — помисли си Митко.

— Майка ти бедна ли е? — попита той,

— Бедна е — отговори Иванчо.

„Богатитѣ трѣбва да имъ помагатъ — мислѣше той, Ние сме богати. Нашата слугиня казва, че татко билъ богатъ. Значи азъ трѣбва да имъ помагамъ. И тѣ сж хора. Да имъ дамъ бисквититѣ? Ами като ми се ядатъ и на мене? Да, но азъ съмъ ялъ козунаци, а тѣ не сж яли“... .

Митко помисли. Въ неговото малко сърдце ставаше голѣма борба,

Най-после реши, И тѣ сж хора, другарчета му сж.